

FUKŠI 2016

Ir teiciens "Mazākos abižot nedrīkst". Vairums gadījumu šis "likums" tiek ievērots, tomēr reizi gadā divpadsmitajai klasei rodas iespēja to pārkāpt, nebaidoties par to dabūt pa ausīm. Jā, es runāju par 10.klases uzņemšanu vidusskolā jeb Fukšiem. Tas bija tilts, kurš šķīra mūs no pilnvērtīgu vidusskolēnu statusa. Mēs nojaucām šo tiltu.

Lai arī divpadsmito klasi stipri ierobežoja visneiedomājāmie likumi, viņi tomēr atrada veidu kā īstenot savus "ļautos" plānus. Pirms brīvdienām mums izdalīja plānu, kurā bija aprakstīts apģērba stils katrai no nedēļas dienām. Pēc brīvdienām, atgriežoties skolā, kļuva skaidrs, ka brīvlaika nedēļa nepagāja veltīgi –notikumu vaininieki bija gatavi jebkādiem dzīves pārbaudījumiem.

Uzņemšana vidusskolā sākās 31.oktobrī – visu svēto dienā jeb Helovīnā. Būtu dīvaini, ja mūsu tēma nebūtu saistīta ar šiem svētkiem, kuri pie mums ieceļoja no Amerikas. Pirmdienas rītā 10.klases atremontēto garderobi sagaidīja šoks – skolēnu vietā tur parādījās visdažādākie mošķi : zombiji, vampīri, skeleti, velni un trīs piemīļīgi kaķēni. Visu vēl vairāk papildināja skolēnu zilie loki zem acīm, kuri radās agrās celšanās rezultātā. Gan todien, gan visu atlikušo nedēļu mūs pavadīja skatieni. Sākumskolēnu sejās bija skaidri lasāms, ka viņi šaubās par mūsu veselo saprātu, 11.klase mūs vēroja ar sapratni un pat nelielu žēlumu, jo paši bija piedzīvojuši to pašu, bet 12.klase to visu novērtēja ar smaidu un lepnumu par padarīto darbu. Skolas personāls mūs vērgi nopētīja un operatīvi apsprieda mūsu tērpus un to atbilstību tematam. Brīžiem (lasīt-vienmēr) bija dzirdami uzjautrināti smieklī. Meiteņu tualete bija pārpildīta ar monstriem, kuri starpbrīžos darīja visu, lai izskatītos pēc iespējas atbaidošāk. Jau pirmā diena parādīja, ka mūsu neparastie tēli padarīs skolas ikdienu krietni krāšņāku.

Otrajai dienai bija veltīta tēma, kura vidusskolā ir aktuāla visiem – nākotnes profesija. Mūsu vidū varēja sastapt visdažādāko profesiju pārstāvjus – ārstus, banķierus, juristus, strādniekus "Niedrājos" un pat skolotājus maģijas skolā – Cūkkārpā. Visērtāk, manuprāt, bija Megijai, kura uzvilka žirafes cepuri un žirafes printā veidotu pidžamu. Silti, ērti un atbilst profesijai – bērnu pasākuma vadītājam. Vēlāk mums bija

jāprezentē savas profesijas un atklājās, ka daudzi tā arī nav izlēmuši, kas īsti vēlas būt nākotnē. Labā ziņa ir tāda, ka mums vēl ir divi ar pusi gadi, lai izlemtu.

90.gadi Latvijā. Kas jums asociējas ar šo laiku? 10.klases skolēni šo laiku attēloja ar džinsa jaku, plato bikšu un sarafānu palīdzību. Neizpalika arī sarkanbaltsarkanas lentītes pie sirds. Divpadsmitie mums sagatavoja īstenas latviešu brokastis – rupjmaizi ar ķiploku un siļķi tomātu mērcē. Dažu desmito sejas izteiksmes lika domāt, ka viņi tūliņ ģībs...bet visi izdzīvoja. 12.klase stāvēja maliņā un vēroja to visu ar neslēptu smaidu. Mēs, desmitie, gan kopīgi nolēmām, ka nelaidīsim viņus klāt pie skolas pusdienu gatavošanas.

Ceturtdien mūsu klase atgriezās Antīkās Grieķijas laikā. Visām meitenēm mugurā bija garas, baltas kleitas, kuras varēja manīt jau pa gabalu. Mati visām bija ievaidoti un tos rotāja skaisti ziedi. Latviešu valodas skolotāja pat nenoturējās šī skaistuma priekšā un uztaisīja mums fotosesiju. Viss būtu skaisti, ja vien tajā dienā mums nebūtu sports. Varat iedomāties, cik grūti bija novilkt kleitas, izjaukt matus un vēlāk to visu dabūt atpakaļ? To varētu nosaukt par veselu varoņdarbu!

Pēdējā diena – piektdiena, bija veltīta laikiem, kad spilgtas ēnas, lauvas krēpes un tik spīdīgs apģērbs, ka gar acīm viss ņirbst, bija norma. Disko! Puiši ieradās havaju stila kreklos un platajos džinsos, bet meitenēm mugurā varēja sastapt visus iespējamus disko stila tērpus. Dažs bija uzvilcis melnas auduma bikses, kurām galā audums kļūst simtreiz platāks, cits vilka tik spīdošas jakas, ka, saulei parādoties, visa klase pārvērtās par īstenu disko telpu. Mati bija neiedomājami biezi un čirkaini, tik

tiešām atgādinot lauvas krēpes. Ēnas bija tik spilgtas, ka acis aiz tām bija grūti pamanāmas. No kosmētikas gan nekāda dižā jēga nebija, jo, kā izrādās, daudzi no divpadsmitās klasēs ir “izcili” kosmetologi. Viņi mums uzkrāsoja sarkanu...zodu un augšlūpu. Vaigu sārtumu vietā bija lūpu balzāms, bet uz pieres tika uzziņmēts uzraksts, kurš visus sveicināja ar vārdiem “Fuksis'16”. Dažiem paveicās zaudēt

vienu uzaci. Spilgtos tēlus vēl vairāk papildināja pārtikas plēve, kura lika mūsu klasei kļūt vēl tuvākai, šo vārdu tiešākajā nozīmē. Katram pārim tika sasietas kopā kājas, izmantojot jau minēto pārtikas plēvi. Lieki teikt, ka kāpšana pa trepēm pārvērtās par īstenu sporta stundu. Par iešanu uz tualeti labāk nerunāt... Divpadsmitē papildināja atmosfēru ar dejām disko mūzikas pavadījumā.

Es nezinu, kā tas ir iespējams, bet nedēļa šķita gara un īsa vienlaicīgi. Dažbrīd gribējās kaut kur pazust, bet citreiz mēs vēlējāmies, lai mirklis ilgst mūžību. Īsāk sakot, mēs paši neesam sapratuši, ko jūtam. Jebkurā gadījumā, mēs esam pateicīgi 12.klasei par to, ka viņi mūs atstāja dzīvajos^{^^}

Diāna Andrejeva